

РЕШЕНИЕ

№ 2087

гр. Бургас , 26.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XXXII СЪСТАВ в публично заседание на шестнадесети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: **СТОЯН П. МУТАФЧИЕВ**
Секретар: **МИЛЕНА Х. МАНОЛОВА**

като разгледа докладваното от **СТОЯН П. МУТАФЧИЕВ** Гражданско дело № 20202120104605 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод искова молба на Х. Я. А. против Регионална дирекция по горите – гр. Бургас, с която са предявени иски по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ.

В законоустановения срок по делото постъпва отговор на исковата молба, в който се твърди, че исковете са неоснователни.

В съдебно заседание процесуалният представител на ищеца поддържа исковете и моли съда да ги уважи, като присъди на страната сторените от нея разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на ответника оспорва исковете и моли съда да ги отхвърли, като присъди на страната сторените по делото разноски.

Бургаският районен съд, след като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 04.08.2011 г. е сключен трудов договор № *** (за краткост Договора), по силата на който Х. Я. А. приема да изпълнява, считано от 05.08.2011 г., в Регионална дирекция по горите – гр. Бургас длъжността „*** „ПГС““ с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 420 лева. Договорът е със срок на изпитване 6 месеца в полза на работодателя. Като място на работа в Договора е отразено „Териториален обхват на дейност на РДГ – Бургас“. В периода 2011 г. – края на 2019 г. трудовото правоотношение е изменяно няколко пъти, включително и мястото на работа, като последното е формулирано като екип с конкретен номер, който отговаря за проверките на конкретни територии от РДГ – Бургас.

На 06.01.2020 г. е подписано допълнително споразумение № *** към Договора, по силата на което, считано от 01.01.2020 г., ищецът ще изпълнява длъжността „***“ с място на работа „Териториален обхват на РДГ – Бургас, Бургаска област“.

С вътрешни заповеди на директора на РДГ – Бургас се определят екипи и територии на обхват на извършване на възложените задачи. Със заповед № РД-16-396/31.10.2019 г. на директора на РДГ – Бургас ищецът е зачислен в „Екип 5“, който ще извършва проверки на територията на ТП „ДГС Бургас“ и ТП „ДЛС Ропотамо“.

Със заповед № РД-16-476/23.12.2019 г. на директора на РДГ – Бургас са сформирани нови екипи за изпълнение на служебните задължения, като ищецът е в „Екип 6“, който ще извършва проверки на територията на ТП „ДГС Айтос“ и ТП „ДЛС Несебър“ в частта, попадаща на територията на Община Руен.

Със заповед № РД-16-057/27.01.2020 г. на директора на РДГ – Бургас са сформирани нови екипи, като ищецът попада в „Екип 6“, като във заповедта е отразено, че „всеки екип извършва контрол в териториалния обхват на РДГ – Бургас“.

Със заповед № РД-16-090/12.02.2020 г. на директора на РДГ – Бургас ищецът е преместен в „Екип 7“, като в заповедта е посочено, че местодомуването на автомобил „****“ с рег. № А 1131 КН ще бъде в гр. Свети Влас, ул. Русалка, № 2. Ищецът не е съгласен с тази заповед, като прави изрично писмено изявление в този смисъл на гърба на документа.

Със заповед № РД-16-114/24.02.2020 г. на директора на РДГ – Бургас се изменя заповедта от 12.02.2020 г. като е определен само автомобил за осъществяване на служебните задължения на екипа и е премахнато мястото на домуване на автомобила.

Със заповед № РД-16-188/14.05.2020 г. на директора на РДГ – Бургас, считано от 20.05.2020 г., са сформирани нови екипи от горски инспектори, като ищецът е в „Екип 7“, като автомобил „****“ с рег. № А *** ще местодомува в гр. Свети Влас, ул. Русалка, № 82. Заповедта е връчена на ищеца срещу подпис.

Според показанията на свидетеля Ю. М., който е изпълнявал длъжността *** в РДГ – Бургас до 20.03.2020 г., при формиране на екипите се съблюдава членовете му да живеят наблизо, за да могат да реагират своевременно на подаден сигнал, и с оглед икономии на средства. Обикновено членовете на екипите живеят в едно и също населено място.

На 22.05.2020 г. ищецът входира до директора на РДГ – Бургас заявление, в което посочва, че е получил график за работа на „Екип 7“ и моли да получи писмен отговор какъв транспорт ще му се осигури за пътуването до гр. Свети Влас и обратно до гр. Бургас. На електронна поща на ищеца още същия ден му е изпратено сведение от инж. П. С., и.д. заместник-директор при РДГ – Бургас, според което никъде в длъжността на характеристика на А. не е посочено, че РДГ – Бургас е длъжна да осигурява транспорт на служителите си до работното им място, а поради икономии на средства, не може да се осигури такъв.

На 23.05.2020 г. и на 29.05.2020 г. ищецът не участва в работата на „Екип 7“, тъй като не му е осигурен служебен транспорт, за да се придвижи от гр. Бургас до гр. Свети Влас. За това той дава писмени обяснения до директора на РДГ – Бургас на 02.06.2020 г., тъй като такива са му изискани писмено на 01.06.2020 г. На 29.05.2020 г. ищецът е бил в сградата на РДГ – Бургас през целия работен ден.

Според графика на „Екип 7“ за месец юни 2020 г., на служителите в него са възложени проверки на териториите на общините Несебър, Карнобат, Царево, Сунгурларе, Поморие, Айтос.

На 04.06.2020 г., на 09.06.2020 г., на 14.06.2020 г., на 15.06.2020 г., на 16.06.2020 г., на 18.06.2020 г., на 19.06.2020 г., на 23.06.2020 г., на 24.06.2020 г., на 25.06.2020 г., на 29.06.2020 г. и на 30.06.2020 г. ищецът не изпълнява трудовите си задължения с „Екип 7“ и не взема участие при извършване на проверките, възложени на екипа. На посочените дати

„Екип 7“ е следвало да извършва проверки на територии, извън Община Бургас.

На 06.07.2020 г. директор на РДГ – Бургас изисква от ищеца писмени обяснения до дата 08.07.2020 г. защо на цитираните дати, плюс дата 02.06.2020 г., не е бил на работа с „Екип 7“. Искането е връчено на ищеца още на същата дата и той дава обяснения на 07.07.2020 г. В тях се посочва, че на 02.06.2020 г. е бил на работа с „Екип 7“, като са извършвали проверки на територията на ДГС – Карнобат. На 04.06.2020 г. ищецът е в сградата на РДГ – Бургас за времето от 08.17 часа до 16.57 часа, а на 09.06.2020 г. ищецът е в сградата на РДГ – Бургас за времето от 08.06 часа до 16.56 часа. На 13.06.2020 г. чрез платформата „Вайбър“ ищецът уведомява отговорника на „Екип 7“ инж. К. В. , че ще чака на 14.06.2020 г. в 08.30 часа пред сградата на РДГ – Бургас да го вземат със служебния транспорт. На 14.06.2020 г. в 08.30 часа е пред сградата на РДГ – Бургас и 08.33 часа информира инж. К. В. , че е на уговореното място. В 09.04 часа, след като никой не идва да го вземе и не получава обаждане от колегите си, информира отново чрез „Вайбър“ инж. К. В. , че остава на разположение. В 09.05 часа също по „Вайбър“ уведомява и и.д. заместник директор на РДГ – Бургас инж. П. С. .

На 15.06.2020 г. за времето от 08.24 часа до 16.59 часа ищецът е в сградата на РДГ – Бургас, където чака „Екип 7“ да го вземат, за да извършва проверки, тъй като няма осигурен служебен транспорт. На 16.06.2020 г. за времето от 08.22 часа до 16.54 часа ищецът е в сградата на РДГ – Бургас. На 18.06.2020 г. и на 19.06.2020 г. през целия работен ден ищецът е в сградата на РДГ – Бургас, където чака „Екип 7“ да го вземат, за да извършва проверки, тъй като няма осигурен служебен транспорт. На 23.06.2020 г. ищецът отново е в сградата на РДГ – Бургас, но екипът не се явява, за да го вземе. На 24.06.2020 г., на 25.06.2020 г., на 29.06.2020 г. и на 30.06.2020 г. ищецът отново е в сградата на РДГ – Бургас и чака екипът да го вземе.

На 29.07.2020 г. директор на РДГ – Бургас издава заповед № РД 18 – 07, с която на основание чл.195, ал.1, вр. чл.188, т.3, вр. чл.187, ал.1, т.7, вр. чл.190, ал.1, т.3 и т.7 от КТ и при спазване на правилата на чл.189, ал.1, чл.192, ал.1 и чл.193 от КТ и в сроковете на чл.194, ал.1 и ал.3 от КТ на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл.330, ал.2, т.6 от КТ е прекратено трудовото й правоотношение. Със заповедта е прието, че А. дължи на работодателя обезщетение по чл.221, ал.2 от КТ. Заповедта е връчена на ищеца срещу подпис на 29.07.2020 г.

В заповедта се посочва, че А. е извършил нарушение на трудовата дисциплина, изразяващо се в неизпълнение на законните нареждания на директор на РДГ – Бургас, дадени със заповед № РД-16-188/14.05.2020 г. и утвърден график за работа на горските инспектори за месец юни 2020 г., като на 04.06.2020 г., на 09.06.2020 г., на 14.06.2020 г., на 15.06.2020 г., на 16.06.2020 г., на 18.06.2020 г., на 19.06.2020 г., на 23.06.2020 г., на 24.06.2020 г., на 25.06.2020 г., на 29.06.2020 г. и на 30.06.2020 г. не изпълнява трудовите си задължения с „Екип 7“ и не взема участие при извършване на проверките, възложени на екипа. В заповедта се изтъква, че работодателят не поема задължение за осигуряване на разходи за транспорт от местоживее до местоработата и обратно. Извън горното, отговорникът на екипа няма задължение да взема със зачисления му служебен автомобил колегите си от екипа нито от административната сграда на РДГ – Бургас, нито от адреса по местоживееето им, за да могат същите да започнат да изпълняват трудовите си задължения. Набляга се, че служителят не е съгласувал с ръководството на РДГ – Бургас неизпълнението на трудовите си задължения за посочените дни. Изложеното покрива хипотезата на „системни нарушения на трудовата дисциплина“ по смисъла на чл.190, ал.1, т.3 от КТ.

Така изложената фактическа обстановка съдът прие за доказана въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства (показанията на свидетелите Ю. Я.М., П. А.С., К. Г. В. и Я. П. Л.).

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

По иска с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ:

Този иск е един и включва всички основания за незаконност на уволнението от процедурно или материалноправно естество. Ищецът не твърди, че е нарушена процедурата по налагане на наказанието му. Той не оспорва и фактологията, изложена в заповедта, но твърди, че действията му не представляват нарушение на трудовата дисциплина.

По твърдението на ищеца, че работодателят е нарушил разпоредбата на чл.66, ал.1, т.1 от КТ.

Трудовият договор трябва да съдържа данни за мястото на работа – чл.66, ал.1, т.1 от КТ. Според разпоредбата на чл.66, ал.3 от КТ за място на работата се смята седалището на предприятието, с което е сключен трудовият договор, доколкото друго не е уговорено или не следва от характера на работата. В трудовия договор на ищеца е „уговорено друго“, а именно – мястото на работа е „териториален обхват на РДГ – Бургас“. Следва да се прави разлика между понятието „място на работа“ и понятието „работно място“ по смисъла на [§ 1, т. 4 от ДР на КТ](#), което, щом не е изрично уговорено с договора, се определя по целесъобразност от работодателя – аргумент от Решение № 308 от 17.12.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1176/2012 г., IV г. о. Горските инспектори, сред които спада и ищецът, имат задължение да извършват контрол и опазване на горските територии, поради което не би могло да се приеме, че „мястото им на работа“ е административната сграда на РДГ – Бургас или дори населеното място гр. Бургас. Вследствие на тези техни правомощия те не могат и да имат точно определено неизменно работно място. Именно с графиците за екипите работодателят определя всеки месец работното място на всеки горски инспектор, но това работно място „не излиза“ извън територията на „място на работа“ по смисъла на чл.66, ал.1, т.1 от КТ.

Ето защо настоящият съдебен състав намира, че работодателят не е нарушил разпоредбата на чл.66, ал.1, т.1 от КТ и в трудовия договор ясно е определено мястото на работа на ищеца.

По твърдението на ищеца, че работодателят е нарушил разпоредбата на чл.127 от КТ.

Според разпоредбата на чл.127, ал.1, т.2 от КТ работодателят е длъжен да осигури на работника или служителя нормални условия за изпълнение на работата по трудовото правоотношение, за която се е уговорил, като му осигури работно място и условия в съответствие с характера на работата. Безспорно се установи, че работата на горските инспектори, каквото длъжност е заемал и ищецът, е организирана в екипи („мобилни групи“ според терминологията на работодателя). От показанията на свидетеля М. се установи, че при формиране на екипите се съблюдава членовете им да живеят „наблизо“, за да могат да реагират своевременно на подаден сигнал, и с оглед икономии на средства. Обикновено членовете на екипите живеят в едно и също населено място. В случая с екипа, в който е бил назначен ищецът, този принцип не е спазен – отговорникът на екипа и служебният автомобил са в гр. Свети Влас, ищецът живее в гр. Бургас, а третият член от екипа – в с. Тънково. От заявеното от работодателя и от показанията на отговорника на „Екип 7“, свидетелят К. В. , следва, че той няма задължение да взема със служебния автомобил останалите членове нито от административната сграда на РДГ – Бургас, нито от адреса по местоживеенето им. Определя се сборен пункт, до който всеки един от членовете на екипа трябва да се придвижи със свой транспорт и за собствена сметка. Задължението за определяне на такъв пункт обаче не е възложено нито устно, нито писмено от работодателя на „отговорника на екипа“, нито следва от нормативен акт – аргумент от чл.5 от Наредба № 1 от 30.01.2012 г. за контрола и опазването на горските територии, който урежда

задълженията на отговорника на екипа. Следователно, за да ползва служебния транспорт, ищецът изцяло зависи от преценката на свидетеля В., който определя „опорна точка“ (по думи на самия свидетел), която е извън населеното място, където А. живее, което е недопустимо, защото отговорникът не разполага с такова правомощие.

Според настоящия съдебен състав, след като мястото на работа на ищеца е територията на РДГ – Бургас и по аргумент от чл.6, ал.1, т.2 от Наредба за командировките в страната той не се счита за командирован, когато полага труд извън гр. Бургас, работодателят следва да организира по такъв начин работния процес, че да позволи на А. нормално да ползва служебния автомобил, след като разполага с такъв, защото работникът не може да осъществява дейността по контрол и опазване на горските територии в поверения му за конкретния ден участък без транспорт, а и не може системно да се налага да ползва личен автомобил за служебни цели, като се придвижва от населеното място по местоживее до местодомуването на служебния автомобил или до проверявания участък – аргумент и от Решение № 188 от 4.03.2014 г. на ОС – Бургас по в. гр. д. № 2339/2013 г. В тежест на работодателя е да установи, че е осигурил всички условия за изпълнение на трудовите задължения и на разпорежданията му, което не бе доказано. Установи се, че на датите, на които според заповедта за уволнение ищецът не е бил с „Екип 7“, той е бил в сградата на РДГ – Бургас на разположение на работодателя и е уведомявал и него, и екипа къде се намира, каква е причината за това (показания на свидетеля П. С. – заместник директор на РДГ – Бургас) и че е в готовност да изпълни възложената му задача при промяна на условията, но служебен транспорт не му е осигурен. Ето защо неверен е изводът в заповедта за уволнение, че служителят не е съгласувал с ръководството на РДГ – Бургас неизпълнението на трудовите си задължения за посочените дни.

Налага се изводът, че на 04.06.2020 г., на 09.06.2020 г., на 14.06.2020 г., на 15.06.2020 г., на 16.06.2020 г., на 18.06.2020 г., на 19.06.2020 г., на 23.06.2020 г., на 24.06.2020 г., на 25.06.2020 г., на 29.06.2020 г. и на 30.06.2020 г. работодателят не е осигурил на служителя Х. А. нормални условия за изпълнение на възложената му работа, в нарушение на разпоредбата на чл.127, ал.1, т.2 от КТ, поради което неизпълнението от А. на възложените му трудови функции е в резултат на бездействие на работодателя, а не в резултат на целенасочено поведение на служителя. Твърдението на РДГ – Бургас, че „и други служители пътуват с лични автомобили“ не може да служи за доказателство, че не е извършено нарушение от страна на работодателя. След като съществува законова възможност работникът, при определени условия, правомерно да откаже да изпълнява работата – аргумент от чл.219 от КТ, то по аргумент за по-силното основание той не може да носи дисциплинарна отговорност, когато, без да отказва, не е изпълнил възложената му работа поради липса на обективни условия за това.

Ето защо заповедта за уволнение е незаконосъобразна и следва да бъде отменена, поради което искът по чл.344, ал.1, т.1 от КТ е основателен и следва да бъде уважен.

По иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на заеманата преди уволнението работа.

Тъй като главният иск е уважен, то ищецът следва да бъде възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност „***“.

По разноските:

С оглед изхода на делото право на разноски има само ищецът, които се изчерпват с изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 800 лева. В този смисъл, съдът следва на първо място да разгледа възражението на ответника с правно основание чл.78, ал.5 от ГПК за прекомерност на изплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение. Според разпоредбата на чл.7, ал.1, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения (за краткост Наредбата) по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа (какъвто е предметът на делото) възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ, която е 610 лева. По делото са проведени три открити съдебни заседания, но фактическата и правна сложност на делото не е голяма, поради което съдът намира за справедливо адвокатско възнаграждение в размер на 720 лева, което следва да бъде присъдено.

Исковете за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна и за възстановяване на предишната работа са неоценяеми и съдът определя държавна такса за всеки един от тях по 80 лева, като на основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 160 лева държавна такса за тези иски в полза на БРС.

Мотивиран от горното Бургаският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за незаконно и **ОТМЕНЯ** уволнението на Х. Я. А. , ЕГН – *****, извършено със заповед № РД 18 – 07/29.07.2020 г. на директор на Регионална дирекция по горите – гр. Бургас, с която на основание чл.195, ал.1, вр. чл.188, т.3, вр. чл.187, ал.1, т.7, вр. чл.190, ал.1, т.3 и т.7 от КТ му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл.330, ал.2, т.6 от КТ е прекратено трудовото му правоотношение.

ВЪЗСТАНОВЯВА Х. Я. А. , ЕГН – *****, на заеманата от него длъжност преди уволнението му със заповед № РД 18 – 07/29.07.2020 г. на директор на Регионална дирекция по горите – гр. Бургас, а именно „***“ в Регионална дирекция по горите – гр. Бургас.

ОСЪЖДА Регионална дирекция по горите – гр. Бургас, с адрес гр. Бургас, ул. Цар Иван Шишман, № 8, да заплати на Х. Я. А. , ЕГН – *****, сумата от 720 (седемстотин и двадесет) лева разноски по делото.

ОСЪЖДА Регионална дирекция по горите – гр. Бургас, с адрес гр. Бургас, ул. Цар Иван Шишман, № 8, да заплати по сметка на Бургаския районен съд държавни такси по предявените и уважени иски общо в размер на 160 (сто и шестдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от датата на обявяването му.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____(П)_____

Вярно с оригинала!

ММ